

Сотуйсь

Ч. 11 (232)

ЛИСТОПАД — NOVEMBER

1976

ГОТУЙСЬ

Журнал пластового новацтва
Видас Головна Пластвова Булава

Редакція Колегія у складі:

Тоня Горохович, Дарія Даревич, Любка Пясецька,

"HOTUYS"

a Ukrainian Monthly Magazine for Children,
published by Plast, Ukrainian Youth Ass'n,

**

Printed by Kiev Printers Ltd.
860 Richmond St. W., Toronto 3, Ont., Canada.

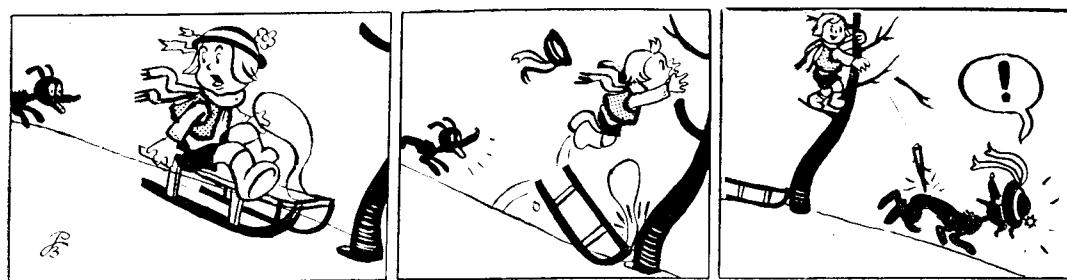
Second Class Mail — Registration Number 2529

СПИСОК ДАТКІВ на пресовий фонд "Готуйсь", що вплинули до 5 жовтня ц. р.

У річницю смерти св. п. пл. сен. Оксани Плюйко-
Воскобійник, товаришки Покійної склали на
пресфонд "Готуйсь" \$20.00 — Лариса Заїка,
10.00 дол. — Надя і Тоня Кузьменни, Ірина
Щерба, по 5.00 дол. — Оксана Панасюк, Галя
Стахів і Леся Дяченко, разом — — — — — 55.00
(Гляди посмертна згадка в "Готуйсь"
ч. 10/76, стор. 3. У згадці цій бране прізвища двох
жертвводавців — 10 дол. Наді і Тоні Кузьменнів
Дуже просимо профабення).

Новак Данило Сацюк, Маягез, Порто Ріко — — — 8.00
Новак Маркіян Матла, Торонто, Канада — — — 5.00
Новачка Ліда Білинська, Іст Гановер, США — — 3.00
Новачка Ія Даць, Мейпелвуд — — — — — 3.00
Новак Василь Заразка, Торонгілл, Канада — — — 3.00
Пл. сен. Ростислав Ратич, Едісон, США — — — 3.00
Новак Тарас Патер, Торонто, Канада — — — 2.00
Новачки Ніза і Таня Кравс, Сиракюзи — — — 2.00
Разом: \$ 84.00

Як дерево Гуцуліка врятувало.

КОЖНИЙ НОВАК І КОЖНА НОВАЧКА ПЕРЕДПЛАЧУЄ І ЧИТАЄ "ГОТУЙСЬ"!
ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!

● Ілюстратори цього числа: пл. сен. Дарія Даревич,
п. Оксана Борис, ст. пл. Т. Галібей, ст. пл. Сильвія Дем'я-
нюк, пл. сен. Я. Козак, ст. пл. Люда Павлів.

● На обкладинці: собор св. Юрія у Львові.

ЗМІСТ

Сторінка

- 1 Л. Х.: Що таке Листопад?
М. Щербак: Листопад
- 2 Сестр. Тоня: Марків дідусь розповідає...
- 4 Є. І. Ярошинська: Найбільший скарб
- 6 Г. Карпенко: Світло і життя
- 7 Сторінки пластових малят: Вовк та баранець
(народня казна)
- T. Коломієць: Ходить осінь
- 8 Василь Сухомлинський: Дуб під вікном
**; Осінь
- 9 Сестр. Леся: Чародійне авто (інсценізація)
- 10 М. Винницька: У мандри, у мандри...
- 12 Хроніка
- 14 Бібліотека Голубки-книголюбки
- 15 Новацькі перші спроби. Наше листування
Галерія "Готуйсь", Майстеркування

ВАЖЛИВІ ПОВІДОМЛЕННЯ

● Зміну адреси просимо оплачувати сумою 50 центів. Це є кошт виготовлення нової адресної плити.

● Виготовлення кліш у "Пластовому Шляху" оплачують ті, хто присилає фотографії.

● За зміну американських чеків, згідно з канадським банковим законом, доплачуємо 50 центів. Просимо цю суму добавляти до передплат, висиланих чеками.

ЩО ТАКЕ — ЛИСТОПАД?

Що таке — Листопад?
Сонце з-поза хмари,
Прапори лопотять,
Дзвін святково вдарив.

Що таке — Листопад?
Це листки шовкові,
Що за вітром летять...
Це — бої у Львові.

Що таке — Листопад?
Казна, що не гине,
Що у серці її пестяТЬ
Діти України.

Що таке — Листопад?
Це новацькі лави,
Що спішать добувать
Україні слави.

Микола Щербан

ЛИСТОПАД

В ті дні, коли поникле віття
Схиляв додолу тихий сад,
Війнув у вічі лихоліттю,
Неначе буря, Листопад.

А в світлий ранок війська лави,
Мов стрепенули княжий Львів,
І прапор рідної держави
Блакитно-соняшно зацвів.

Диміла, наче ватра, осінь,
Земля рясніла, ніби сад...
Той стяг в серцях цвіте і досі,
І з шумом віє Листопад.

Л. Х.

Людя..

Братчик Славко доручив своїм новакам "Оленям" розпитати їхніх дідів про те, що вони пам'ятають про Українських Січових Стрільців. Марків дід розповів не тільки про УСС-ів, але й про те, яку він сам мав воєнну пригоду, будучи малим хлопцем.

Марко слухав розповідь діда з великою увагою. А дідусь, розповідаючи, — ожив, помолодшав, очі його горіли, зовсім іншим здавався тепер він для Марка.

— Знаєш, — казав дідусь, — я був хлопчиком тоді таким, як ти. Війна з поляками була в повному розгарі. Тоді тільки наші люди могли спокійно жити й працювати, коли в їхньому селі чи місті були УСС-стрільці. У нашему селі Миклашеві вони тоді були.

— Ось послухай, що мені трапилося однієї ясної соняшної неділі в листопаді, — продовжував дідусь. Встав я раненько, щоб піти в ліс по гриби. Я знов одне таке грибовище, де рижики один в один росли, мов намальовані. Іду лісом. Пахнуть густо засіяні дрібними рожево-фіолетними квіточками кущини вересу, шелестить листя під ногами. На душі радісно, бо думав, що назбираю грибів, мама

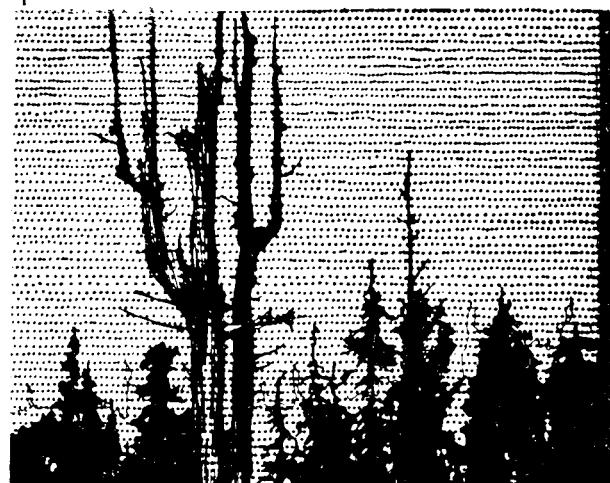
буде тішитися. Я біжу, перескакуючи звалені дерева, добігаю до грибовища. Але не встиг кинути і п'яти грибків у кошк, як за спиною чую:

— Здоров, хлопчику! Як добре, що я тебе зустрів. Скажи мені, дитино, де тут квартира УСС-ів?

Переді мною стояв немолодий чоловік в однострої січових стрільців з наплечником. "Нашо йому знати де квартира нашого війська?" — думаю. І чого він відбився від свого відділу? — міркую.

А той, наче прочитав мої думки, пріязнно пояснює:

— Не подумай, хлопче, чогось лихого. Ходив ось до Черепина відвідати матір.

Мені зробилося ніяково. І справді, який-бо я недовірливий. Шпигуни не шукають квартир своїх супротивників. Смішно думати, щоб шпигун хотів сам впасти в руки свого ворога.

— Ідіть он тією просікою кілометрів два, а там побачите дуба зі зломаним верхом. Поверніть від нього ліворуч і найдете стежку, вона вас заведе на шлях у село, — пояснюю.

— Виручив ти мене. Дякую. Ну, прощавай, юний друге! — незнайомий потиснув мені руку і рушив до просіки.

Коли ж він відійшов, мені було не до грибів. Все думаю про того "січового

стрільця". "Каже, що ходив відвідати матір. Але до Черепина дорога не через ліс. Довкола села стрілецькі стежі. Чому він до них не попав? І чого він убрався в однострій вояка, краще ж іти по-цивільному. Ні-ні, щось тут не те... Треба перевірити, куди він пішов..." — роздумую. Я побіг його наздігнати, але "стрільця" ніде не було. За годину я був у квартирі. За хвилину прибіг стрілець стійковий, сповіщаючи, що шпигун ранив одного із стежі на стійці, що сам утік і ховається у лісі. Стало ясно, що незнайомий "стрілець" — це шпигун.

Комендант відділу УСС-ів дає наказ:

— Сідати двом стрільцям з цим хлопцем на коні, взяти вівчарку-собаку, розшукати ворога, привести його живого.

Ми гнали на місце грибовища. Прибули. Собака рвучко вискочив на галевину, припавши носом до землі. Вівчар зближається до густих кущів, і в ту мить чуємо вистріл. Шпигун стріляв по собаці.

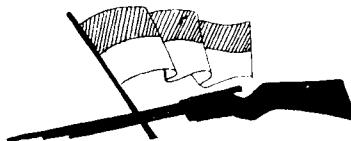

Ще один постріл і собака голосно заскавчала. У кущах мелькає брунатний наплечник. Шпигун одстрілюється, перебігаючи від дерева до дерева. Один із двох стрільців падає, ранений у ногу, другий жене за шпигуном. Але він не має сили бігти, був цілу ніч на стійці. Я орієнтуєся, що настала черга мені дігнати й зловити ворога живим. Я біжу за ним, стріляючи попри нього. Він обертається, щоб стрілити, але в його пістолі не стає куль. Шпигун мліє. Я здіймаю його наплечник, а за той час насپіває до нас січовий стрілець.

Зв'язавши йому ноги й руки, стрілець залишається пильнувати шпигуна, а я жену на коні до квартири.

— А що з собакою? — перевав розповідь Марко.

— Собака був тяжко ранений, але видужав. Я носив йому щодня молоко. А стрілець, що був ранений, швидко прийшов до здоров'я, бо рана не була велика. Мені стрільці подарували "Кобзаря". Ось він. Я його зберігаю, бо це для мене дорогоцінна пам'ятка. Радію, що ти цікавишся нашим минулим, — і дідусь взяв з бібліотеки, загорнену в картон книжку. Довго вдивлявся у підписи на ній і ще довго розповідав Маркові про свої дитячі пригоди.

Найбільший скарб

Давно тому, дуже давно, жила в однім селі вдовиця Марина з своєю донечкою-одиначкою Орисею. Вона заробляла собі на прожиток шиттям та тканням. Була ця жінка така добра, що кожного дня роздавала те, що їй лишалось із заробітку. Ввечері завжди казала:

— Я не змарнувала цього дня, працювала, чинила добро.

Але одного разу Марина занедужала. Не могла заробляти вже два тижні, а ощадності вже вичерпалися. Встало вона насилу з ліжка й поволоклася до сусідів. Але там ніхто її не порятував. Зажурилася хвора вдовиця.

Орися, побачивши зажурену матір, сказала з гірким жалем:

— Нащо ви їм, мамо, так багато доброго робили? Вони ж такі невдячні...

Мати сумно усміхнулася і відповіла:

— Чи мала я їх покинути в біді? Я не робила добра задля подяки...

Мати безсило звалилась на ліжко. Орися припала до хвоюї матері, голосячи:

— Матінко, не умирайте, не покидайте мене сиротою, мамо, я все зроблю, щоб вас рятувати.

Запала ніч. Орися засвітила лямпу. Вона пригадала собі, що мама її не раз розповідала про лісового царя, який він добрий, любить людей і їм допомагає.

“Лісовий цар живе в скелі. Треба піти до нього опівночі й постукати об скелю”, — думала Орися.

Лямпка в хаті догоріла. Стало темно. Орися, стримуючись від плачу, вибігла з хати. Прибігла до скелі й постукала три рази.

Затряслася земля і якась невидима сила занесла її аж до підземної палати лісового царя. Палата вся була з кришталю. Стояв довгий кришталевий стіл, а кругом нього гарні стільці. Все світилося, блищало тисячами кольорів. На столі

лежали купи золота, дорогих каменів, коралів, перлів, а все таке блискуче, притягливе. Кінець стола сидів старий чоловік у білій одежі. На голові мав він діамантову корону, а в руках тримав золоту палицю. Це був лісовий цар.

— Чого тобі треба, дитинко? — запитав ласково.

— Добрий царю, моя матінка дуже хвора. У нас нема чого їсти...

— А чого ж ви не працювали й не заощадили грошей на лиху годину?

— Матінка давала біdnішим від себе свої ощадності. Але я готова їсти тільки чорний хліб, щоб тільки вона поздоровіла.

— Ти добра, дитино. Варто тобі допомогти. Але можу сповнити тільки одне твоє бажання. Вибирай! Або твоя матір стане здорововою, а ти залишишся бідною, або можеш взяти з моїх скарбів все, що захочеш. До того й ліки для мами. Але, коли будеш багатою, матір твоя залишиться на все життя хвоюю.

Орися подивилася на все довкола. І перли, і коралі, червінці ніби кликали її: “Бери, бери! Візьми нас зі собою, втішайся нами, ніколи не знатимеш недостатків”. Дух захопило дівчинці, у грудях стало тяжко дихати...

— Матінко, матінко! — нараз крикнула дівчинка. — Бачу твоє бліде обличчя, чую твій стогін. Вона впала на коліна, сказала:

— Царю, не хочу твоїх скарбів, не хочу багатою бути! Хай повернеться здоров'я моєї матусі, а я тоді почуватимуся найбагатшою на світі.

— Цар усміхнувся і ласково подивився на дитину.

— Я таний радий, що ти витримала пробу. Коли твоя мати найбільший скарб для тебе, вона буде здорова. Ваша ж праця буде для вас щастям.

Він ударив палицею в стіл, і Орисі здалося, що вона летить десь далеко-далеко... Але нараз опинилися біля хворої матері. Їй стало ясно, що то був сон. У хаті було вже видно, сходило сонце. Пробудилася мати.

— Як добре я спала, — сказала, дивлячись на Орисю, — цей сон так мене покріпив. Я буду здорована, донечко.

— Ви одужаєте, мамо, я знаю! — раділа Орися, пригортаючись до матері.

Хтось застукав до дверей. Це була сусідка. Вона принесла молоко, хліб, овочі. Радість, що сусіди все-таки її не забули, додала хворій нової сили. Вона дивилася з усміхом на Орисю, як та швиденько приготовляла її їжу.

За якийсь час прийшла мати до повного здоров'я. Могла працювати, щадити й далі допомагати біdnішим.

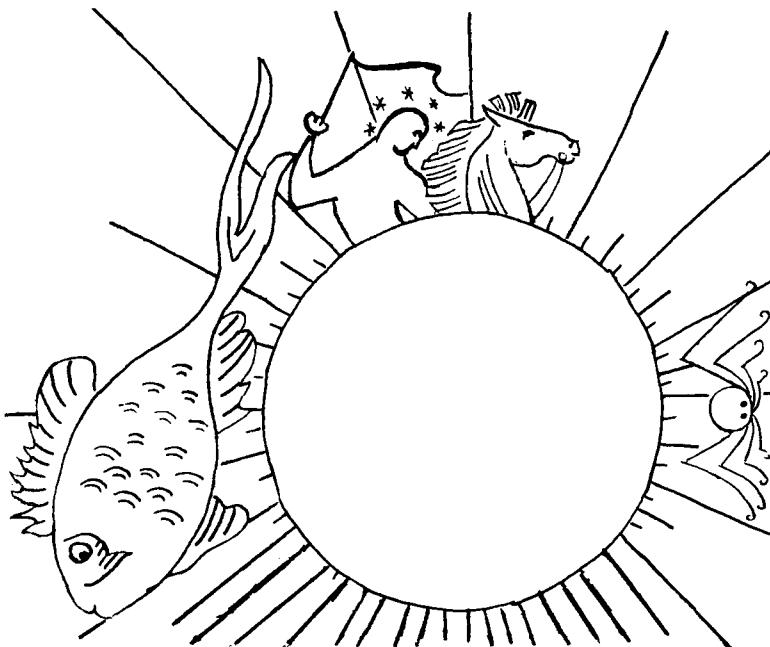
Орися часом згадувала сон і скарби лісового царя. Але мати їй сказала:

— Такі скарби можуть легко розійтися, а в праці заховане найбільше багатство, його ніколи змарнувати не можна. Хто хоче і може працювати, той має найбільший скарб. А є в мене крім цього скарбу ще й інший — моя добра доня Тому я справді щаслива.

За Е. І. Ярошинською вільно переповіла сестричка Уля.

**ПЛАТИТЬ ТОЧНО ПЕРЕДПЛАТУ —
ЩОБ ВАШ “ГОТУЙСЬ” ПРИЙШОВ
У ХАТУ!**

Світло і життя

Наша Галактика*) складається з-попад ста мільярдів зірок, і кожна з них — це розжарена газова куля. Багато зірок є центрами великих планетних систем. Серед них і наше Сонце — звичайна рядова зірка Чумацького Шляху.

Рядова зірка... Але для нас вона велика й могутня! Наша Земля — планета з безкрайми степами, ріками й лісами, морями й океанами — в порівнянні з Сонцем ніби горошинка поряд з великим кавуном...

Сонце випромінює в простір потужний потік енергії. Воно дає нам світло і тепло, сонце дає життя нашій планеті. Якби раптом погасло Сонце, настав би такий холод, що затверділо б навіть повітря. Земля перетворилася б на мертву кулю, а її скувала б довкола крига з атмосфери. Тривала б вічна темрява.

Основою у житті рослин, тварин і людини є вуглець. Людина споживає його з органічними речовинами. Дихаючи, дістає кисень. Під дією кисню вуглець згоряє і творить енергію, потрібну нам для життя. Щоб могти жити, людині потрібні запаси кисню і органічні речовини. Рослини вбирають в себе сонячне світло

і утворюють потрібні нам речовини. За своюючи сонячну енергію, принесену на Землю світлом, рослини годують, зігрівають і одягають нас. Щороку засвоюють з атмосфери близько 360 мільярдів тонн вуглекисневого газу, а віддають в атмосферу близько 400 мільярдів тонн вільного кисню. Так у природі відбувається “великий кругообіг вуглецю”. Тварини поїдають рослини, одержують органічні речовини, а з ними енергію для свого життя. А людина вживає і рослинну і тваринну їжу, використовує з них запаси енергії.

Сонячне світло... Літо... Чудесна пора! Медяне повітря напоєне ароматом квітів, збіжжя. У річках, на берегах морів, океанів купаються люди, набираються сили, здоров'я.

В небі — ні хмаринки! На землю падає сонячне проміння. Сліпити воно, не можна дивитися. Вранці і ввечорі проміння випромінює свою енергію з однаковою силою, але світло в цих порах дня проходить крізь товстіші шари атмосфери, ніж уполудень, і повітря гасить його силу. А світло доходить до нас і тоді, коли Сонце закриють хмари.

І білий сніг, і зелені поля, і сріблясте сяйво Місяця влітку чи синьо-чорний колір похмурого осіннього моря — усе це відбите або розсіяне світло Сонця. І небесна блакит — це теж розсіяне повітрям сонячне світло.

**За Григорієм Нарпенком
переповіла сестрична Уля**

БУДУ Я НАВЧАТИСЬ...

Буду я навчатись мови золотої
у трави-веснянки, у гори крутой,
в потічка веселого, що постане річкою,
в пагінця зеленого, що зросте смерічкою.

А. Малишко

*) Зірки на небі, видні на Землі.

Сторінки пластових малят

ВОВК ТА БАРАНЕЦЬ

Гнався якось вовк за баранцем. Баранець геть знесилів, зупинився та й каже вовкові:

— Бачу, все одно не втечу від тебе, кінець мені. Тож уволи мою останню волю.

— А чого ти хочеш? — питає вовк.

— Та чув я, — каже баранець, — що з тебе неабиякий співак. То заспівай мені, а тоді вже роби, що знаєш.

Вовк прокашлявся та як завіє!

Зачули вовчий спів собаки з більшого села. Біжать, гвалтують. Вовк стриб у хащ! Тільки його й бачили. А баранець задоволено хитнув ріжками та й подався додому.

Народня казна

ХОДИТЬ ОСІНЬ

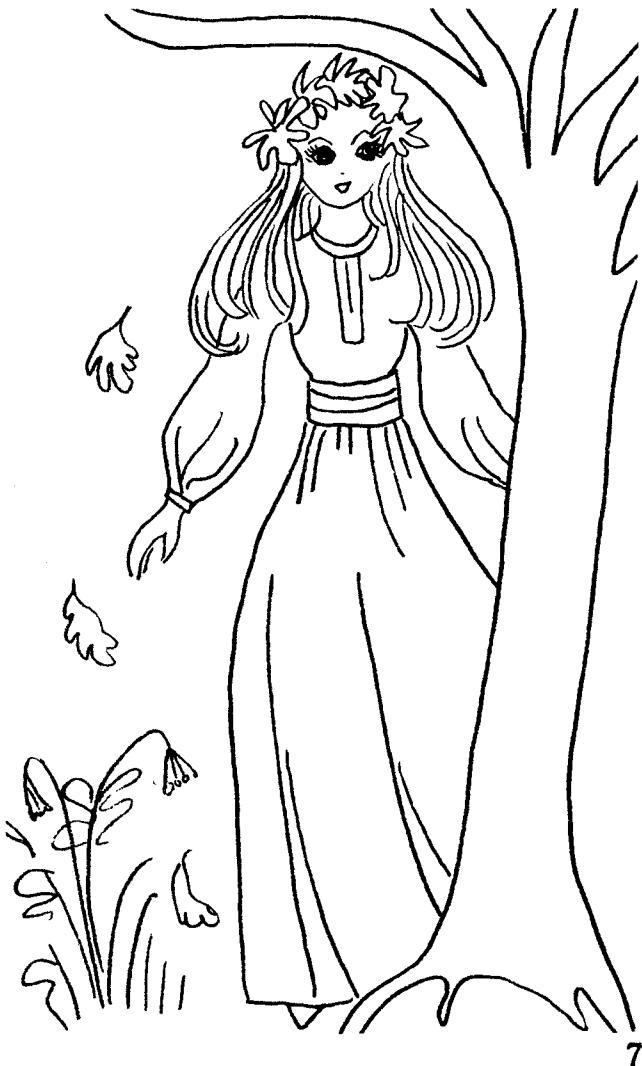
Ходить осінь долиною,
Квітчається калиною,
Квітчається, пишається,
У ясена питається:

— Чи я з усіх не миліша?

Чи я з усіх не гарніша?

— Хоч ти гарна, та ще й дуже,
А за літом серце тужить,
Ой за літом, за весною, —
Бо йде зима за тобою.

Тамара Коломієць

ДУБ ПІД ВІКНОМ

Молодий лісник побудував у лісі велику кам'яницю й посадив дуба під вікном.

Минали роки, виростали у лісника діти, розростався дубок, старів лісник.

І ось через багато літ, коли лісник став дідусем, дуб розрісся так, що затултив вікна. Стало темнувато в хаті, а в ній жила красуня — лісникова внучка.

— Зрубайте дуба, дідусю, — просила внучка, — темно в кімнаті.

— Завтра вранці почнемо... — відповів дідусь.

Настав ранок. Покликав дідусь трьох синів і сказав:

— Будемо хату переносити в інше місце.

І пішов з лопатою копати рівчак під фундамент. За ним пішли три сини, дев'ять онуків і красуня-внучка.

Василь Сухомлинський

ОСІНЬ

Як закінчиться місяць листопад, то вже мине й осінь.

Тепер не кожного дня виглядає з-за хмар сонце, а коли й гляне стомленим оком, то гріє не так, як улітку.

Павукові-ниткоплутові давно сни сняться. Тихесенько шарудять під корою жуки короїди. А борсун тільки-но ледве пропхався у свою нору, такий гладкий став за літо.

Тільки зайцеві все байдуже, у нього під кожушком густе підшерстя виросло.

— Ось глянь, який у мене кожушок, — стає він поперед очі жабі. — Чи гарний?

— Та гарний, гарний, — ледь чутно каше жаба, а сама трясеться від холоду...

“ГОТУЙСЬ” ПОТРЕБУЄ ВАШОЇ
ДОПОМОГИ, НОВАЧКИ І НОВАКИ!
ЖЕРТВУЙТЕ НА ПРЕС-ФОНД СВОГО
ЖУРНАЛУ!

Сестричка Леся:

Чародійне авто

(Забава новацтва в Торонто)

Заповідочка (перед закритою заслоною):

Готуйсь! — Новаки й новачки! Добрий вечір вам, дорогі гості, малі й великі! Сьогодні ми поїдемо разом з вами у далеку, далеку мандрівку. Нас повезуть два новаки: Ростик і Костик. Дозвольте познайомити вас з ними. (Ростик вибігає на сцену) Ростислав Гармаш, новак, юне орля, роя... гнізда... (Ростик вітає "Готуйсь"!) А це його рідний брат Костянтин Гармаш (Костик вибігає, вітає) з того ж роя і тієї ж кляси в Рідній Школі. (Новаки беруться за руки, вибігають). А тепер побачимо, які то пригоди вони мали. Так отже настала зима. А що взимі падає з неба? Сніг, ви добре сказали! Отже нападало його так багато, аж до нас у залю залетіло... (Танок Сніжинок). Пролетіли сніжинки, небо випогодилося і викотилися на нього срібні зірки... (Танок Зірок). Правда, що гарні зірки? А бачили ви, що всі вони неначе ждали чогось, за чимось заглядали? Правда? Я вам зараз скажу! Бо це була ніч під свято Святого Отця Миколая. А ви знаєте, що в цей вечір діється? Та звичайно ж, Святий Миколай разом з янголами розносить чे�мним дітям дарунки! Дивіться — ось і йдуть янголята та й не голіруч — з дарунками! (Перед заслоною проходять янголи з великими барвистами дарунками. Останній янголик не несе нічого). Ов, дивіться, діти! Останній янголик чому не несе нічого! Може, загубив дарунок для своїх дітей? А може, його діти були нечесні? Ми зараз спитаємо! (Кличе янголика рукою до себе, присуває до

мікрофона крісло, щоб досягнув, янголик вилазить на нього). Скажи нам, янголику, чому ти не несеш нічого своїм дітям? Хіба вони були такі нечесні?

Янголятко:

О, ні, вони були дуже чесні!

Заповідочка:

А хто ж вони такі?

Янголятко:

Новаки Ростик і Костик Гармаші.

Заповідочка:

Чуєте, діти? Це ж наші знайомі Ростик і Костик! Вони щолиш були тут у нас на сцені! А чому вони не дістануть нічого від Святого Миколая?

Янголятко:

Бо вони самі просили нічого їм не давати!

Заповідочка:

Самі просили нічого їм не давати? А то чому?!

Янголятко:

Вони просили, щоб Святий Миколай заніс їх дарунки бідним українським дітям!

Заповідочка:

Просили, щоб Святий Миколай заніс їх дарунки бідним дітям? Що ти кажеш? Це Ростик і Костик дуже гарно зробили! Але хіба вони, бідненькі, тепер не дістануть нічого?

Янголятко:

О ні, Бог не забуде їх доброго діла! Та це таємниця і я можу її сказати тільки вам на вушко! (Нахиляється, щось щепче до вуха заповідачці, опісля зіскакує з крісла, "відлітає", махаючи рукою на прощання).

Заповідочка:

О, тепер я знаю! Та коли це таємниця — сказати вам не можу. Треба пождати, аж самі побачите. Тим часом пригадаємо собі, яке то свято приходить незабаром після Святого Миколая? Так, так, Різдво! Гляньте — ось ідуть різдвяні ялинки, щоб станути у кожній хаті, це є чесні діти! (Через передсцення проходять ялинки, останні тягнуть і попишають авто). Ну, а це що вони везуть? Дивіться — авто, таке, як ваші батьки мають, тільки малемалесеньке. Хтось мусів бути дуже чесний, що заслужив собі на нього, правда? Щікаво, хто це буде?

(Розсувується заслона. Під ялинкою стоїть авто. Вбігають Ростик і Костик, здивувалися, не знають, що їм робити, далі всідають в авто і

потискають гудзик. Лопотить мотор, колеса крутяться, карта України випадає з рук хлопцям, зате засвічується на задньому пляні сцени велика карта. Заслона.)

Заповідочка:

Ну, й побачили ми! Я мушу вам сказати, що так мені сказав був янголик: це авто дістанеться певно Ростикові й Костикові! Але куди вони в ньому поїхали? Ну, куди, як ви думаєте? Не знаєте? То може я вам помогу. Я бачила, як вони держали в руках якусь карту, але коли почали так швидко їхати, вітер вирвав їм цю карту з рук... Вона простелилася перед колесами, так що вони поїхали по карті... Цікаво, що це за карта? О, хтось там знає? Так, так, добре ви запримітили! Це була карта України, бо вона й засвітилась, щоб хлопцям видно було, куди їхати! А ви знаєте що?! Ми ж поїдемо разом з ними! Хіба не чудово це буде?!

(Розсувается заслона. Стоїть авто з хлопцями на задньому пляні. На карті розсвічується напис: ТРИПІЛЛЯ).

Дивіться — ми знову їх зустрінули! Це вони в Трипіллі на Київщині. Ви може знаєте, чим славне Трипілля? Так, так, там хтось добре каже: там знайшли оселі наших предків ще зперед тисячі років до Христа. Невже й Ростик та Костик зустрінуть їх живих? (Танок трипільських дівчат із глечиками. Заслона).

Бачите — таки ж це правда! Так виглядали та вдягалися в Україні тисячі років тому. І чудово розмальовували глечики, і ви їх побачили. Знаєте, тепер справді цікаво, де ми знов зустрінемо наших хлопців!

(Заслона відчиняється — танок КИЇВСЬКИХ КНЯЖНИХ. При кінці трубить авто, вони втікають).

А тепер ви пізнали їх? Так, це були українські княжни десь зперед тисячі років. А де це було? Зараз поглянемо! (Розсвічується Київ). Так, правда! Тоді столицею України був Київ, у ньому панували наші князі. То й княжни, їх доні, мусіли там жити та й виходили гуляти на київські гори! Тільки наших новаків ми якось не бачили... Що? Хто там щось каже? Так, трубку їх авта я теж чула, а може, це лише здавалося?

(На сцену виходять з одного боку Ростик і Костик, з другого ОТРОКИ. Вітаються, обнимаються, підносять Ростику й Костику на руках і всі вимаршовують.)

Бачили ви? Вам може дивно, що княжі отроки зперед тисячі років так радісно прийняли наших новаків, що живуть тисячу років

М. Стратилат. Купальські пісні.

А тепер хто знає ще, куди Ростик з Костиком зайдуть?! Вони так швидко мчаться через віки, аж голова кружляє... О, вже знов засвітилося їм зелене світло! (Світло: ГАЛИЧ). Ага, це місто Галич над Дністром. Може, потраплять наші хлопці туди саме в час розквіту Галицько-Волинського князівства? Може, за князя Ярослава Осмомисла або короля Данила? О, гляньте! Сюди біжать якісь дівчатка, а одяги в них, як у княжних... Ні, це мабуть боярівни, доні галицьких бояр! А що це світиться в них у руках? (Боярівни з вінками з засвіченими свічками в руках виводять купальський хоровід.) Ага, це ж зразу пізнати! Це мусить бути ніч під Івана Купала, коли то, так розказували в старовинній Україні, цвіте чаравінним квітом папороть... Видно, шукають його боярівни, бо квіт цей приносить щастя... (Боярівни пройшли.) Цікаво, чи знають вони, що звірі говорять у цю ніч людськими голосами і від них можна довідатися, де зацвіте папороть?

(ЗВІРІ виходять на сцену, шукають по сцені квіту, але не знаходять. Входять Ростик і Костик з розсвіченим квітом. Звірі, розрадувані, біжать їм назустріч, танцюють кругом них. —

Заслона.)

Далі буде.

**(або — Як Маруся вибралася
на мандрівну...)**

Дуже добре жилося Марусі під опікою мами. Мама чистила її кімнату, варила, завжди все прятала за нею. Доня могла спати часом аж до обіду. Мама вранці ще й клала на ліжко для неї відповідну одежду. Коли було зимно, лежав на ліжку теплий светер, довгі штани й вовняні панчохи, а коли було тепло, чекали на Марусю шорти, полотняна блюзка.

Прийшов час, коли Марусин рій мав піти на мандрівну. А тут мама захворіла. Лікар сказав, що мамі треба перебути цілий тиждень у лікарні. Маруся з жалю аж запланала:

— І як мені бути без мами цілий тиждень? Як виберуся на прогулку? Хто мені спакує наплечник?

Але не було ради — Маруся вперше мусіла сама собі порадити. Повертаючись зі школи, думала:

— Треба взяти нові лякеровані черевики (іх ще не бачили новачки в рої), візьму білі шорти та жовтий вовняний светер. Мені ж його подарувала сестричка з нагоди дня народження. Треба й панчохи взяти. Наплечника не буду брати, — він затяжний, краще візьму все й поскладаю у паперову торбу. Шорти не зімнуться в ній!..

Вранці при сніданку Маруся почула в радіо, що по обіді має бути дощ. Взяла й парасолю.

Новачки мали збірку біля домівки. Автобусом заїхали до парку. Після збірки й відкриття зайняття почалася теренова гра.

Перший пункт мав відбутися на поляні. Тут росла тільки трава й малі кущики. Не було дерев, які б могли сковати

новачок від спеки. Гаряче було Марусі в светері, але й носити його в торбі під час гри було неможливо.

Сестрички принесли канапки на обід. Їли їх під лісом у тіні дерев. Обід дуже смакував, бо сестрички принесли чеколядове морозиво, яке новачки привітали вигуками радости.

По обіді співали всі "Край лісу на полянці", було всім весело. Але ще більше весело було тоді, коли Маруся у своїх білих шортах сіла на сестриччине морозиво.

По обіді новачки рушили до місця, де був другий пункт теренової гри. Треба було перейти струмок. Маруся була остання в лаві й, пробуючи чимшивидше вилізти на берег, вона впала у воду. Було багато сміху з її лякерованих черевиків. Мусіла ходити тепер боса.

Марусі ніяк не йшло на мандрівці. Зірвався вітер, закрутівся буревій. Но-вачки повитягали дощовини з наплечни-ків, а Маруся як тільки відкрила свою па-расолю, вітер її підхопив, і вона поман-друвала на свою прогулянку далеко аж під небеса...

Змокла й паперова торба, а в ній од-нострій. Треба було мокру й брудну та босу Марусю, з усіма мокрими речами, відставити додому. На щастя, Марусина мама вже була повернулася з лікарні. Ма-русина самостійна виправа на прогулян-ку закінчилася тільки катаром...

Написала сестричка **Марта Винницька** (Торонто) як завдання на вишколі "Орлиного Круга".

ХРІННИКИ

ОСТАННЯ НІЧ У ТАБОРІ

У п'ятницю 23 липня ц. р. був остан-ній день нашого табору "Сон чарівної но-чі" на Вовчій Тропі. Сестричка нашого роя сказала нам, що цього дня ми може-мо "варювати" вночі після нічної тиші.

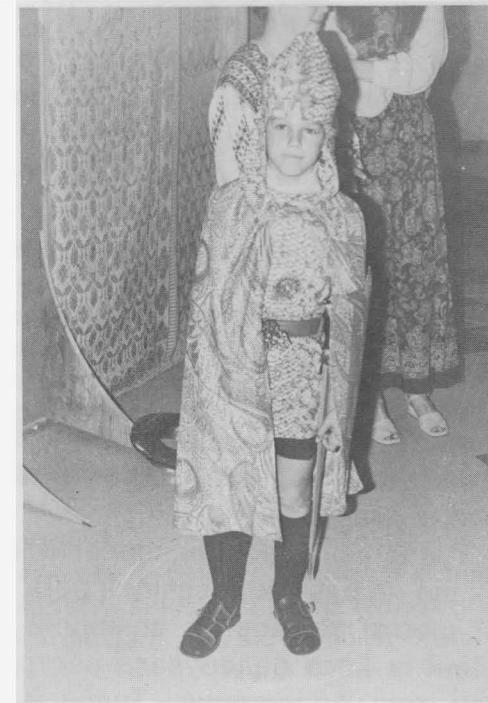
Почувши це, ми почали "варювати" ще перед нічною тишею. Почали "подуш-ковим боєм". Після "бою" ми були дуже голодні. Почали їсти й поз'їдали все, що було в нас. Потім ми бавилися. О 11-ій

годині ройова сестричка сказала, що ми вже мусимо спати. Ми полягали всі, і швидко в таборі запанував "Сон чарівної ночі".

Новачка Ія Дац,
Рій "Соловейки", Мейпелвуд, США

КОСТЮМОВА НОВАЦЬКА ЗАБАВА "НА КНЯЖОМУ ДВОРІ"

Костюмова забава відбулася у Домі молоді. Там сидів праворуч князь, а лі-воруч — княгиня. Кожного разу, коли князеві треба було мати в залітишу при-дворний трубадур трубів. На забаві від-булося багато ігор і розповідей-казок.

Новак Павло Іравець — отрон.

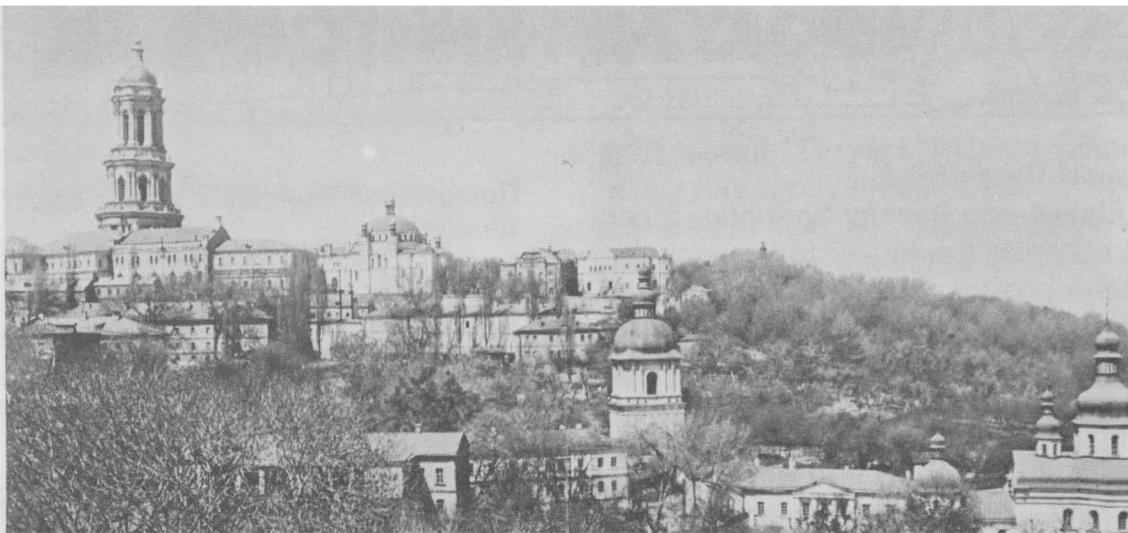
На залі були різні тварини, квіти, от-роки, козаки й інші постаті, а серед них князі й княгині, що прибули з різних країн світу. Відбулася роздача нагород. На-городи були книжки, а ті, які не подіста-вали книжок, дістали шоколяду.

Роздачею нагород забава закінчилася.

Мені найкраще подобалася казка-гра, у якій хлопчик не хотів проміняти ша-почку, що йому її гаптувала мама, за кня-жу корону. Всі веселі повернулися із за-бави.

Новак Марно Томюк, Монреаль

ПОДОРОЖ ПО УКРАЇНІ

Вид на Печерську Лавру у Києві

Коли я була в Україні, то відвідала Тернопіль, Львів і Київ. У Києві я була в славній Печерській Лаврі. У підземеллях її поховані монахи. Ми ходили у ці печери й мені було трохи страшно.

Ми поїхали з Києва по Дніпрі до Канева. До могили Тараса Шевченка треба було йти сходами. Їх було 360.

Мені дуже подобалася Україна, я хотіла б поїхати туди знову.

**Новачка Богданна Левицька,
Рій "Волошки", Чікаро**

ТАБІР

Цього року у таборі було дуже гарно. Ми ходили на прогулянки, майстрували, купалися, бавилися... Одного дня ми пішли шукати криївки, знайшли гарне місце. Довкола нашої криївки був рів і дріт. У криївці ми радо перебували, бо її ми вистелили мохом. Вона була дуже гарна й ми виграли перше місце у змагу роїв під час табору.

Хрищення нашого табору "Мандрівні музиканти" відбулося спочатку тижня. Сестрички нас побудили в одинадцятій годині вечора. Нас відвідали пані з кухні, адміністратор і братчики. Потім ми побачили нашу тaborovу

таблицю, тотеми, співали тaborову пісню. На прогулянку ми поїхали до "Сторібук гарденс". Там ми побачили персонажі з різних казок, такі, як: Червона Шапочка, Попелюшка, Качка та багато інших. Вкінці ми пішли до лялькового театру. У таборі нам ще подобалися покази моди й талантів та маскарада.

**Новачки Таня Пілецька, Христя Голод,
Христя Канафоцька, Дарія Зеленко з Роя
"Волошки", Чікаро.**

● Дорогий "Готуйсь"! Ми цього літа відбули наш останній новацький табір. Він називався "Олімпійський вогник". На цьому таборі ми закінчили нашу третю новацьку пробу й здобули багато вміостей.

У листопаді наша Станиця буде святкувати "Тиждень Пластуна". На цьому святі ми перейдемо до юнацтва. Готуйсь!

**Рій "Бджілки" — новачки Гануся Градюк,
Люба Слаба, Надя Мариняк, Оля Гошка, Ліда
Стефанів і Христя Пастушенко, Едмонтон.**

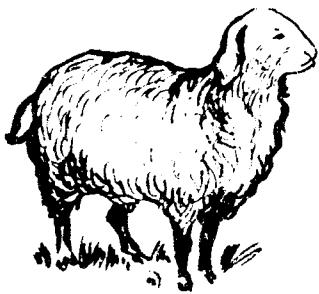
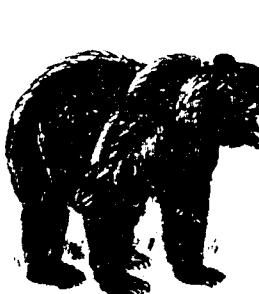
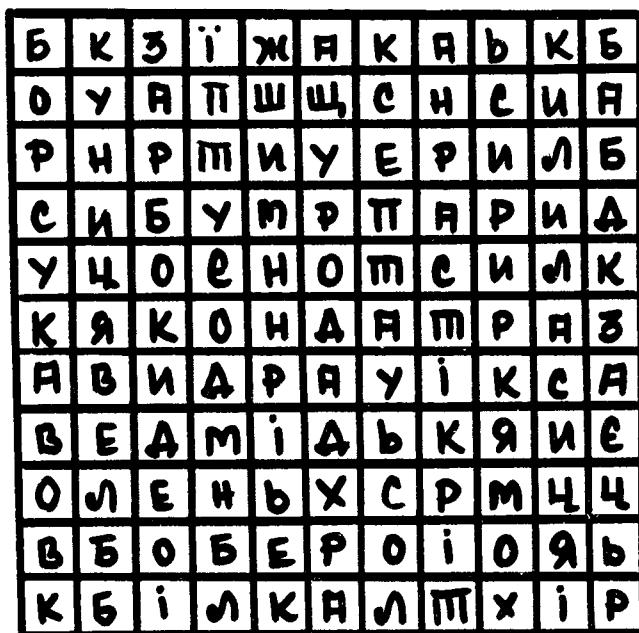
Дорогі Читачі!

Я підслухала нараду братчинів і сестричок в одній станиці й довідалася, що мої з Вами розмови не всім подобаються. Мене це засмутило. Напишіть мені в чому справа. Дуже прошу і чекаю нетерпільно на Ваші листи і розгадки.

Подаю тепер три роди завдань: знайти заховані слова, скласти з розкиданих слів прислів'я, відгадати загадки.

Заховані тварини

Букви у квадраті, коли їх читати зліва на право, згори — вниз і знизу вгору, дають назви тварин. Знайдіть їх.

Прочитайте прислів'я з цих слів:

1. Не діла, одежа, людину, а, добре, красить.
2. Не, броду, у, не, спитавши, лізь, воду.
3. Не, доки, нажи, "гоп", не, пересочиш.
4. Не, сам, себе, — нехай, похвалять люди, тебе.
5. Під, вода, не лежачий, тече, камінь.
6. Треба, щоб, з, нахилитись, напитись, води, криниці.

Відгадайте загадки

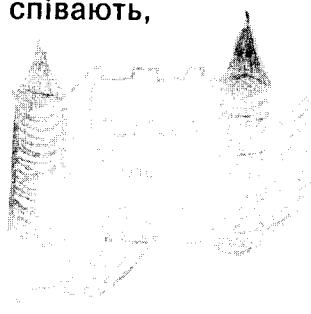
1. В'ється молоток,
Поправляє нам садок.
2. Ні в огні не горить,
ні в воді не тоне.
3. Без рук, без ніг на гору лізе.
4. Дід без сокири міст ладнає.
5. Мене б'ють, топчуть,
ріжуть, перевертають.
Я все терплю і всім добром плачу.
6. Дощечка мокне, мокне,
ніколи не розмокне.
7. Полем бродить —
зерно молотить.
8. На одній ямі
сто ям з ямою.
9. Часто умивається, але рушником
не втирається.
10. Вода, а літає.
11. Сімсот воріт на один вхід.
12. Що це за дорога: вгору
йде похило.
13. Стою на даху всіх димарів вище.

Новацькі перші спроби

РОЙОВІ ЗАЙНЯТТЯ

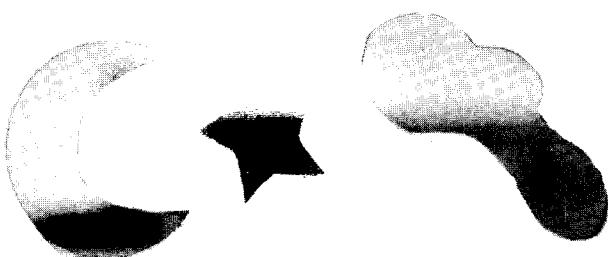
На ройових зайняттях йдемо до лісу будувати криївку.
В третьому тижні будемо смажити парівки.
А як підемо до криївки, чуємо, що пташки співають, бачимо ластівок, що гарно літають.

Тамара
Думановська

СЛОВА ДО РОЙОВОГО ОБРЯДУ ПУХКЕНЬКИХ ХМАРИНОК

Ми усі пушинки, біленькі хмаринки, ходимо по небу, сміючись до всіх. Нас вітер розганяє по небі пухком. Ми сонце закриваєм, хмаринки ми малі.

ВЕЧЕРЯ І ВОГНИК

Коли йдемо на вечерю, співаємо гарну пісню. І тоді ми всі веселі, бо чекає на нас вогник милий. Гарно співаємо, як вогник горить, а також слухаємо, як то ліс шумить.

Ія Дац

РОЙОВИЙ ОБРЯД ЗІРОНЬОК

Ми завжди моргаємо до вас уночі: зіроньки маленькі, світлі вночі зіроньки.

НАШЕ листування

● Дорогий “Готуйсь”! Цього тижня я читала дуже гарну книжку, і тому хочу Тобі розповісти про неї. Назва книжки: “Чародійне авто”; написала її Леся Храплива.

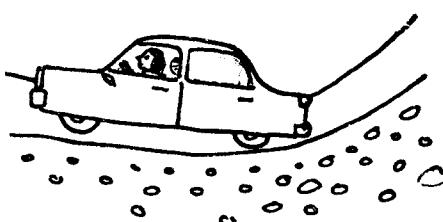
Вона про двох новаків — Ростика й Костика, що свої різдвяні дарунки попросили св. Миколая дати бідним дітям.

Коли наші новаки прийшли з “пластової свічечки”, то побачили у своїй кімнаті авто. Сіли вони в це авто. Ростик випробував усі ґудзики, Костик знайшов мапу України. Тоді Ростик натиснув якийсь ґудзик, мапа вилетіла Костикові з рук і почала побільшуватись. Ростик і Костик їхали автом і бачили різні пригоди з історії України, пригоди князів, козаків, події з москалями.

Потім вони довідалися, що це їхній вуйко Левко подарував їм це авто. Ним він керував там, де воно мало поїхати. Коли вони повернулися додому, їхній тато був злий і сварив, що вони видумують всі ці пригоди. Бабця боронила їх і назала, що їм це напевно приснилося. Ніхто їм не вірив. Тож вони хотіли всім показати своє чародійне авто. Вони увійшли у свою кімнату, але побачили, що авта нема! Але під ялинкою були всі ті речі, що їх вони знайшли й дістали під час своїх мандрів і пригод.

Пригоди ці страшні й цікаві, але завжди кінчилися добре!

Новачка Лада Онишневич (9 років),
Рій “Метелики”, Льоренсвіл, США

● **Дорогий Готуйсь!** Висилаю Тобі малюнок і опис костюмівкі "На княжому дворі". Ця забава відбулася на весні в Монреалі. Малюнок і допис написали новаки з мого роя "Тигри" з Ляшіну — Богдан і Марко Томюки.

Частина учасників забави.

Забава була для всіх дітей від трьох до дванадцять років з Монреалю й околиці. Тематика була українська. Для мене вона була дуже цікава, захоплююча. Там були і князі, і княгині, отроки, були козаки, цигани, паяци, квіти, гуцулки і багато інших цікавих персонажів.

Усі братчики та сестрички були одягнені в чудові одяги із княжої доби, як це видно на знімках.

Забава почалася іграми. Діти були поділені на групи за віком. Близько 15 сестричок і братчиків та 10 помічників — старших юнаків і юначок проводили програмою. Коли діти досить змучилися, братчики і сестрички розповідали їм казки. Згодом була перекуска, яка всім дуже смакувала. Новаки й новачки інсценізували "Материна шапочка". Жюрі вибрало з-поміж учасників забави найцікавіші одяги й роздали нагороди — книжки з українськими казками.

Забаву зорганізували юнаки й юначка, які підготовлялися до третьої юнацької проби — пластина скоба, пластунки вірлиці.

Пересилаю Тобі, Дорогий Готуйсь, кілька знімок, допис та малюнок. Думаю, що друзі пластиуни також в майбутньому

Князь і Княгиня

будуть організувати щось подібне, бо це дуже добрий спосіб збирати всіх дітей, щоб спільно в дружбі бавитися і почути українські казки. Спомини з такої забави лишаються у дитини до смерті! Готуйсь!

Ст. пл. скоб Андрій Мончак

● **Дорогий "Готуйсь"!** Ми в таборі любили співати пісню "Новацтво мандрує в далекі поля". Оце малюнок того, як я уявляю собі ті поля. Також пересилаю 1.00 дол. на пресфонд. Ройова Таня Кравс

Малюнок новачки Тані Кравс, Сіранузі.

ГАЛЕРІЯ ГОТУЙСЬ

Дорогі Читачі!

Напевно багато, якщо не всі читачі "Готуйсь" залибки дивляться на свою улюблена телевізійну програму. Нарисуйте і пришліть до Галерії "Готуйсь" головних героїв цієї своєї улюбленої телевізійної програми. Не забудьте написати, як називається програма і хто саме в ній виступає. Добре буде, коли напишете також, чому вона вам подобалася та якою мовою користуються виконавці цієї частини програми.

Сестрична Одарна

"У парку" — малюнок новачки Нізи Кравс.

Новачки і Новаки!

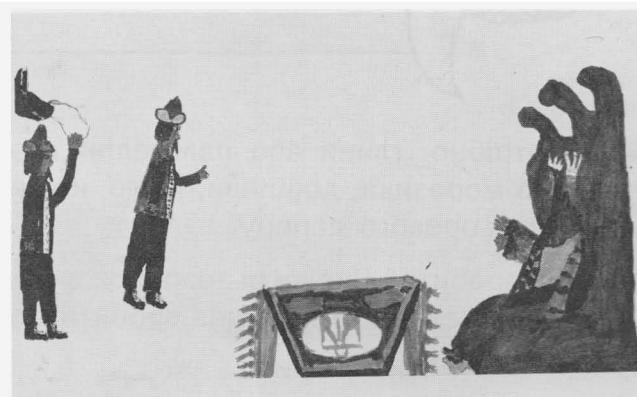
- Якщо бажаєте, щоб Ваш журналік, "Готуйсь" далі появлявся і був ще кращий, ніж досі, допоможіть йому та

СКЛАДІТЬ СВІЙ ДАТОК НА ПРЕСФОНД "ГОТУЙСЬ"

- Усі новачки і новаки, всі новацькі рої і новацькі гнізда, як також усі приятелі "Готуйсь" своїми датками на пресовий фонд свого журналіка допоможуть йому правильно виходити, гарно виглядати та кращати змістом.

Олімпієць несе вогонь з Олімпії — малюнок Маркіяна Гаврилюка, Німеччина (9 років).

"У княжій палаті" — малюнок новачка Богдана Томнюка, Монреаль.

Козак — рисунок Лесіна Ільченка з Оттави (9 років).

Ціна 70 центів

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

HOTUYS MAGAZINE

2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

ЯК ЗРОБИТИ

ЯК ЗРОБИТИ ЗВІРИНЦЬ?

Потрібно: глини або плястеліни, патичків з морозива, дощинки, клею, ножичок і кольорового паперу.

Як зробити? Виліпити тваринок з глини чи плястеліни. З патичків зробити мо-

дель звіринця, зліплюючи їх клеєм. Внутрі звіринця клітки для окремих тварин. Модель звіринця приклейти до дошки. Щоб звіринець гарно виглядав, можна зробити з кольорового паперу дерево, траву, кущі, квіти.

Подала сестричка Тамара Хоменко,
(Монреаль). Виконано як завдання на
вишколі "Орлиного Круга",
Пластова Січ, 1976

